

Тая нощъ Благо бѣше на постъ.

Чичо Витанъ излѣзе и се загуби въ тъмнината.

Ние се спотаихме. Дано не се случи нищо лошо и съ двамата. Макаръ че и чичо Витанъ по-нѣкога се караше на Благо, но ние обичахме и него. Повече мълчаливъ, съ голѣми, гъсти мустаци, той се разхождаше бавно около кантона, като държеше ржцетъ си отзадъ. Наистина, той по-рѣдко спираше при насъ, но когато надникне надъ играчките ни и се провесятъ надолу дългитъ му мустаци, така топло се усмихва, че ние дълго помнимъ тази усмивка.

Бурята продължи до късно презъ нощта.

На другия день бѣше тихо и свѣтло. Около кантона искръше снѣгътъ. Усмивката на чича Витана ни бѣше събрала въ таванската стая и той ни разказваше:

— Значи, вие ме питате за снощи. Щомъ е така, слушайте. Вървя азъ край линията, а пъкъ единъ вѣтъръ, ама кой ти гледа. Вървя и си мисля: брей, загина ни циганчето, отнася го вѣтърътъ за чудо и приказъ. Навеждамъ се срещу бурята и крача напредъ, но нищо не виждахъ въ тъмнината, нищо не чуввахъ. Добре, че не ме застигна влакъ. Както и да е, приближихъ се до моста. Гледамъ: циганчето стои, сякашъ е замръзнало.

Брей, ами сега? Ама не излѣзе така. Като ме видѣ, удари кракъ.

— Живъ ли си, бре момче?

— Тѣй вѣрно, господинъ ефрейторъ.

— Е, какъ, имаше ли страхъ?

— Съвсемъ не!

— Ами студено ли ти е?

— Съвсемъ не, господинъ ефрейторъ.

Гледамъ го, деца, не ме лъже, наистина не се е уплашилъ. Стои единъ такъвъ, изправенъ, гледа ме право въ очитъ, а снѣгътъ пада по шинела му, вѣтърътъ подгъва политъ му. Не помръдна отъ камъка на моста. И знаете ли какво, деца. Когато си тръгнахъ, чувамъ следъ себе си:

— Разрешете, господинъ ефрейторъ, такова... обидно е.

— Какво? — питамъ.